

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 15CoE/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5722202006
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5722202006.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Miriam Štillovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci oprávneného (otca): A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, štátny občan SR, trvale pobytom D. E. F. XX, XXX XX D. A. G., proti povinnej (matka): G. H. C., nar. XX.XX.XXXX, štátnej občanke SR, trvale pobytom D. E. F. XX, XXX XX D. A. G., t.č. pobytom D. F. XXX, XXX XX D. A. G., zastúpenej právnou zástupkyňou JUDr. Katarínou Turanskou, advokátkou, so sídlom Štúrovo námestie č. 10520/13B, 036 01 Martin, v konaní o návrhu oprávneného na výkon rozhodnutia vo veci maloletého dieťaťa: I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako povinná, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Martin, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 9Em/3/2022-307 zo dňa 20. februára 2025, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením okresný súd výrokom I. vyhlásil výkon rozhodnutia za neprípustný. Výrokom II. konanie o návrhu otca na výkon rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 19P/67/2020 zo dňa 17.02.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoP/43/2021 zo dňa 28.10.2021 v časti výroku, ktorým súd upravil stretávanie otca s maloletým dieťaťom, podaný dňa 20.05.2022, zastavil. Podľa výroku III. žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na návrh otca na výkon rozhodnutia vo veci maloletého dieťaťa a jeho odôvodnenie, obsah vyjadrenia matky k návrhu, Správu kolízneho opatrovníka zo dňa 06.07.2022, Koordinačné stretnutie rodičov na Okresnom súde Martin dňa 16.08.2022, ďalšie vyjadrenia rodičov k stretávaniu na základe dohody na koordinačnom stretnutí.

3. Okresný súd uviedol, že uznesením č. k. 9Em/3/2022-91 zo dňa 22.12.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 3CoE/7/2023-145 zo dňa 16.05.2023 bol nariadený výkon rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 19P/67/2020 zo dňa 17.02.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoP/43/2021 zo dňa 28.10.2021 v časti výroku, ktorým súd upravil stretávanie otca s maloletým dieťaťom.

4. Okresný súd poukázal na nariadené pojednávania a vykonané dokazovanie Správou Centra pre deti a rodiny J. zo dňa 14.01.2022, trestnými oznámeniami podanými otcom, vyjadrením oprávneného a povinnej, vypočutím plnoletých synov žijúcich s otcom, Komplexným hodnotením maloletej zo ZŠ K. D. (D. F. XX, XXX XX G.) zo dňa 22.11.2023, Záverečným hodnotením za obdobie jún – september Centra pre deti a rodiny J. zo dňa 03.09.2024, Správou z psychologickkej konzultácie s A. L. M. zo dňa 24.10.2024, zisťovaním názoru mal. dieťaťa prostredníctvom zvukového záznamu

zo dňa 13.11.2023, rozhodnutie Okresného úradu Martin zo dňa 03.05.2023 o priestupku, stanoviskom kolízneho opatrovníka, z neho zistený skutkový stav, ktorý právne posúdil za aplikácie § 2 ods. 1, § 370 ods. 1, § 371 ods. 1, § 376 ods. 1, § 377 ods. 1 a § 390 ods. 1 písm. c) CMP a rozhodol tak, ako uviedol vo výrokovej časti svojho rozhodnutia.

5. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že oprávnený sa návrhom domáhal nariadenia výkonu rozhodnutia – rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 19P/67/2020 zo dňa 17. februára 2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoP/43/2021 zo dňa 28. októbra 2021 v časti výroku, ktorým súd upravil stretávanie otca s maloletým dieťaťom, v zmysle ktorého je oprávnený stretávať sa s maloletou každý párny týždeň v kalendárnom roku od piatka od 17.00 hod. do nedele do 17.00 hod., kedy si ju vyzdvihne v domácnosti matky, kde ju po ukončení styku matke odovzdá.

6. Okresný súd konštatoval, že po právoplatnosti exekučného titulu v zásade k stretávaniu otca s maloletou tak, ako je určené, nedochádzalo, ani v súčasnej dobe nedochádza. Ak nejaký kontakt otca s maloletým dieťaťom bol, bol len chvíľkový, na pár minút.

7. Okresný súd sa pokúsil v konaní opätovne obnoviť vzťah otca maloletého dieťaťa, nakoľko maloleté dieťa výrazným spôsobom odmieta otca, v zásade sa spolu nestretávajú už roky, čím samozrejme aj vzájomné citové väzby výrazným spôsobom utrpeli. V danom prípade považoval za potrebné uviesť, že komplexné vzťahy v rodine sú roztrieštené, na veľmi zlej úrovni, nielen otec sa nestretáva so svojou maloletou dcérou, ale v zmysle uvedeného exekučného titulu sa ani matka nestretávala s vtedy ešte maloletými deťmi - dvoma synmi, ktorí zostali v starostlivosti otca. V súčasnej dobe obaja synovia sú už plnoletí. Vzťahy sa teda celkovo v rodine rozvodom výrazne zhoršili.

8. Okresný súd poukázal na to, že spolu s rodinou pracoval mimo konania o výkon rozhodnutia, nakoľko otec maloletej podal aj návrh na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností, ktorým žiadal, aby bola maloletá zverená do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov. Okresný súd zamietol návrh otca rozsudkom č. k. 19P/35/2023-93 zo dňa 06. apríla 2023, ktorý bol následne potvrdený Krajským súdom v Žiline rozsudkom č. k. 12CoP/63/2023-166 zo dňa 27. novembra 2024.

9. Ďalej uviedol, že s oboma rodičmi a maloletým dieťaťom viackrát pracovalo aj Centrum pre deti a rodiny J., aj Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Martin, ktorí sa snažili zničené vzťahy medzi maloletým dieťaťom, otcom a matkou dostať aspoň na elementárnu úroveň, aby nedochádzalo k psychickému a fyzickému chradnutiu maloletého dieťaťa. Daný cieľ sa opakovane nedokázal plniť.

10. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd preukázané, že maloleté dieťa aktuálne pre výrazné konflikty medzi rodičmi a deťmi (najmä plnoletými synmi) z minulosti, jednak pre existenciu samotného konania o výkon rozhodnutia, opakovanými zisťovaniami názoru maloletého dieťaťa, opakovanými vyšetrovaniami psychológom, prípadne psychoterapeutmi, psychicky trpí, jej zdravotný stav sa po stránke fyzickej aj psychickej zhoršuje, čoho svedkom bol pri zisťovaní názoru maloletého dieťaťa aj okresný súd, keď maloleté dieťa neutíchajúco plakalo, nedokázalo odpovedať na položené otázky, a teda vo svojej podstate aj záznam z tohto zisťovania názoru je len zvukovo uchovaný, keďže nebolo, čo zaznamenať písomne do zápisnice. Matka vo všetkých prípadoch a nariadených opatreniach zo strany okresného súdu bola nápomocná, snažila sa, nemarila žiadne pokyny zo strany súdu, všetky vyšetrovania, pohovory, zisťovania názorov rešpektovala. Rovnako otec sa snažil, bol prítomný pri všetkých opatreniach nariadených alebo doporučených zo strany okresného súdu.

11. Súd prvej inštancie vyhlásil výkon rozhodnutia za neprípustný z dôvodu zachovania priaznivého fyzického a psychického vývoja maloletého dieťaťa. Zvýraznil, že najvyššou prioritou má byť najlepší záujem maloletého dieťaťa a v niektorých prípadoch aj na úkor práva rodiča. Konštatoval, že nevraživosť medzi rodičmi je dlhotrvajúca, trvá už niekoľko rokov, čo bolo jednoznačne preukázané nielen v tomto konaní. V danom prípade okresný súd vyčerpal všetky možnosti, ktoré v rámci výkonu rozhodnutia mal, aby to aspoň čiastočne viedlo k náprave vzťahu medzi otcom a maloletým dieťaťom a vo svojej podstate aj matkou. Pokiaľ otec opakovane navrhoval ukladanie pokút za každý nezrealizovaný styk s maloletým dieťaťom, tak s ohľadom na psychický stav maloletého dieťaťa takéto ukladanie pokút považoval súd prvej inštancie za zbytočné, veci by to nijakým spôsobom nepomohlo, ba práve naopak utrpelo by najmä maloleté dieťa, ktoré by pociťovalo pokles finančných prostriedkov v domácnosti,

príčom nemožno vyžadovať prijatie opatrení, ktoré by poškodzovali strany a rozvoj dieťaťa. Okresný súd musel konštatovať, že nie je všemocný a nie všetky problémy a vzťahy v rodinách dokáže vyriešiť. Aktuálne už nemal žiadne možnosti na to, aby bolo možné prijať nejaké opatrenia, ktoré by vzťahy zlepšili. Otec si vynucuje styk s maloletou, čím pre ňu vytvára ťažké stresové situácie, ktoré len zhoršujú jej psychický stav. Nútené stretávanie sa maloletej dcéry s otcom nevytvorí medzi nimi pevné rodinné puto, ako si zrejme predstavuje, ale naopak, objektívne, na základe pozorovaní správania maloletej a nielen na základe výpovede jej matky, ako sa nesprávne domnieva otec, sa tým zhoršuje stav maloletej, vyvíjanie tlaku pôsobí kontraproduktívne a môže zanechať dlhodobé následky na zdraví maloletej.

12. Zvýraznil okresný súd, že výkon rozhodnutia sa musí realizovať tak, aby bol prednostne sledovaný najlepší záujem dieťaťa, ktorý prevažuje nad záujmom rodiča. Násilné, okamžité a nekompromisné odobratie a odovzdanie maloletej otcovi je len krajne nevyhnutným riešením, ktoré prichádza do úvahy za predpokladu, ak by rodič, s ktorým dieťa žije, konal zjavne nezákonným spôsobom a bránil by tak v styku druhého rodiča s dieťaťom. Psychologičky opakovane konštatovali, že nie je možné začať psychoterapiu ihneď, ale je potrebné dať tomu nejaký časový priestor, aby sa maloletá dostala do psychickej pohody. Už 4 roky sa prostredníctvom súdu, podaní, sťažnosti, trestných oznámení, ako aj prostredníctvom iných štátnych orgánov riešia zlé vzťahy v rodine.

13. Okresný súd poukázal (vychádzajúc z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 553/2016-27 zo dňa 14.09.2016) na existujúcu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý v obdobnej veci uviedol, že pokiaľ je preukázaná existencia rodinného vzťahu v zmysle Článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, mal by štát v zásade konať tak, aby umožnil rozvoj tohto vzťahu, a mal by pritom prijať vhodné opatrenia k nadviazaniu styku medzi dotýčným rodičom a dieťaťom (Kutzner proti Nemecku, č. 46544/99, bod 61, ESLP 2002-I). Povinnosť štátnych orgánov prijať opatrenia, ktoré umožnia kontakt rodiča s dieťaťom, ktorí nežijú v spoločnej domácnosti, nie je absolútna. Porozumenie a spolupráca všetkých zúčastnených osôb vždy predstavuje dôležitý faktor. Štátne orgány síce majú vyvíjať snahu, aby tejto spolupráci napomohli, ale ich povinnosť využívať donucovacie prostriedky nemôže byť neobmedzená. Musia brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb a hlavne na najvyšší záujem dieťaťa a jeho práva, ktoré mu priznáva Článok 8 Dohovoru (Volský proti Českej republike, bod 118). Článok 8 Dohovoru v žiadnom prípade neopravňuje rodiča na to, aby vyžadoval prijatie opatrení, ktoré by poškodzovali zdravie a rozvoj dieťaťa [Elsholz proti Nemecku (Veľký senát), č. 25735/94, body 49 50, ESLP 2000-VIII]. Rozhodujúce je zistiť, či štátne orgány prijali na účely uľahčenia styku všetky nevyhnutné opatrenia, ktoré od nich bolo možné v danom prípade rozumne očakávať (Nuutinen proti Fínsku, č. 32842/96, bod 128, ESLP 2000-VIII). Vnútroštátne súdy zabezpečujúce výkon rozhodnutia sú povinné zaistiť vhodnú rovnováhu medzi záujmom dieťaťa žiť v pokojnom prostredí a záujmami otca, ktorými bol vedený pri podnikaní svojich krokov. Pokiaľ súdom prijaté opatrenia, ktoré je možné od neho očakávať s cieľom zabezpečiť výkon práva na styk s dieťaťom, nevedli k uspokojivému výsledku, pozitívne povinnosti štátu vyplývajúce z dohovoru nespočívajú v povinnosti dosiahnuť určitý výsledok, ale iba v povinnosti vynaložiť k tomu prostriedky; súdy totiž nie sú všemocné, najmä ak sa v záležitostiach v oblasti rodinného života dostávajú do stretu s rodičmi, ktorí nie sú schopní prekonať svoju nevraživosť a nehľadia pritom na záujmy vlastného dieťaťa (Pedović proti Českej republike, č. 27145/03, body 109, 115, 18. 7. 2006).

14. O náhrade trov konania rozhodol okresný súd podľa § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

15. Proti tomuto uzneseniu v zákonnej lehote podal odvolanie oprávnený/otec (ďalej aj „otec“) (č.l. 329-332 spisu), ktorý považoval rozhodnutie okresného súdu za nesprávne a nezákonné. Uviedol, že aj napriek právoplatnému a vykonateľnému rozhodnutiu súdu, sa prakticky nestretával s maloletou dcérou. Aj keď sa dostavil na miesto bydliska matky, dcéra mala údajne strach sa s ním stretnúť, alebo nebola prítomná. Spočiatku, aj sama matka uviedla, že dochádzalo k stretávaniu s dcérou. Momentálne vidí dcéru len spoza dverí alebo vôbec. Dcére nikdy vedome a ani nevedome neublížil a má dôvodné podozrenie, že strach je vyvolávaný účelovo matkou. Dcéra je vo veku, kedy je silne ovplyvniteľná vo svojich názoroch a konaniach osobami, ktorými je obklopená. Z rôznych konaní, ktoré boli iniciované voči nemu, vyplývalo, že matka má voči nemu veľmi negatívny postoj, ktorý s veľkou pravdepodobnosťou prenáša na maloletú. Podľa otca matka aktívne a pod rôznymi výhovorkami bráni ako stretávaniu sa maloletej s otcom, tak s jej bratmi, čím nie len že poškodzuje vzájomný vzťah otca s dcérou, ale aj vzťah sestry s bratmi. O tejto veci pravidelne informoval políciu. Obáva sa, že predmetný stav môže vyústiť až

do bodu, kedy nebude možné dohnať zameškané, a pre maloletú sa stane postupne cudzím človekom. Podľa otca sa vzťah medzi otcom a maloletou v dôsledku absencie realizácie styku zhoršuje a maloletá pod vplyvom matky stále viac pociťuje odcudzenie. Systematické prehlbovanie odcudzenia medzi otcom a maloletou vnímal ako zásadnú zmenu pomerov, pričom tento trend je nevyhnutné zvrátiť a nie naopak, úplne znemožniť styk s maloletou. Zastával názor, že právo dcéry na starostlivosť zo strany otca je neproporcionálne obmedzené a k riadnemu priebehu styku medzi otcom a maloletou je nevyhnutný zásah súdu v podobe nariadenia výkonu rozhodnutia ako dostupného, zákonom predpokladaného, prostriedku. Mal za to, že maloletá si vzhľadom na svoj vek neuvedomuje, že pre svoj zdravý vývoj potrebuje aj starostlivosť zo strany milujúceho otca. Podľa otca je najlepším záujmom maloletej, aby mala vybudovaný pekný vzťah s obidvoma rodičmi, bez ohľadu na stav konfliktu medzi nimi. Dokázal by si predstaviť fungujúci vzťah medzi ním a maloletou, ale taktiež medzi matkou a synmi, ktorí bývajú s ním. Zachovanie súčasného stavu prehľbuje problémy. Uvedol, že maloletá počas trvania manželstva rodičov nemala k nemu negatívny postoj a nebála sa ho. Negatívny postoj nastal až po začatí problémov medzi rodičmi, čo jasne odráža matkin vplyv na postoj maloletej k otcovi. Podľa otca záujem maloletej nemožno hodnotiť výlučne z jej slov a vychádzať z jej vyjadreného názoru. Za predpokladu, že by takýto prístup k výpovediam maloletých v takomto skorom veku bol pripustený, poskytol by sa veľký priestor na efektívne manipulácie zo strany jedného z rodičov, ktorý má aktuálne lepšie prístup k maloletému dieťaťu, čo momentálne má jednoznačne matka, v ktorom smere poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoE/11/2019. Navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

16. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 24.03.2025, bolo odvolanie oprávneného doručené povinnej prostredníctvom právnej zástupkyne a kolíznemu opatrovníkovi s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní písomne vyjadriť, ktorú možnosť kolízny opatrovník nevyužil.

17. Povinná vo vyjadrení (č.l. 336-337 spisu) zotrvala na všetkých doterajších ústnych i písomných vyjadreniach. Mala za to, že prvoinštančný súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, všetky skutočnosti podrobne popísal a vysvetlil svoje rozhodnutie a s jeho názorom sa v plnej miere stotožnila. Uvedla, že nie je pochyb a nie je možné ani rozporovať to, že vzťahy v rodine sú dlhodobo, a to takmer päť rokov napäté, problematické, resp. dospeli až do stavu „takmer žiadne“. Maloletá otca naďalej odmieta, k otcovi ísť nechce, má z otca strach, nechce sa o otcovi ani len rozprávať, vyvoláva to v nej silné negatívne emócie, ktoré sa prejavujú plačom, trasením, bolesťami bruška, či inými psychosomatickými prejavmi. Uvedla, že sa snažila vždy otcovi prispôbiť, vyhovieť, len v záujme toho, aby sa deti stretli, a preto nie je pravdou tvrdenie otca v odvolaní. Nebolo preukázané a ani nemohlo byť, nakoľko to nikdy nerobila, že by negatívne maloletú „kontaminovala“ vo vzťahu k otcovi, že by na ňu prenášala svoj negatívny pocit. Podľa matky nevyhnutný zásah súdu v podobe nariadenia výkonu rozhodnutia tak, ako to navrhol otec vo svojom odvolaní, by vzájomným vzťahom neprospeľ, ale práve naopak, by mohlo dôjsť k ohrozeniu zdravého fyzického a psychického vývoja maloletej. Podľa matky je smutné, že aj napriek toľkým rokom otec aj naďalej nedokáže uprednostniť potreby svojho dieťaťa a hľadať kompromisné riešenie, nemá záujem meniť svoje zaužívané vzorce a postoje, a to ani v záujme maloletého dieťaťa. Trvala na tom, že sa otec pravdepodobne nepreniesol cez svoju zrejme nepriaznivú vzťahovú skúsenosť, a toto mu dlhodobo bráni v jeho rodičovskej kooperácii s matkou, čo sa ukazuje ako nepriaznivé pre maloleté dieťa i celú rodinu. Navrhla napadnuté uznesenie potvrdiť.

18. Vyjadrenie povinnej okresný súd podaním zo dňa 07.04.2025 doručil oprávnenému a kolíznemu opatrovníkovi maloletého dieťaťa s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní písomne vyjadriť.

19. Do momentu rozhodnutia odvolacieho súdu ďalšie podania nenasledovali.

20. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), na základe odvolania podaného v zákonnej odvolacej lehote otcom maloletého dieťaťa prejednal vec postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a za aplikácie ust. § 65, § 66 CMP napadnuté uznesenie okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0 .

21. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd mal za preukázané, že v prejednávanej veci sa oprávnený otec domáhal výkonu rozhodnutia, a to rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 19P/67/2020 zo dňa 17.02.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.10.2021, sp. zn. 9CoP/43/2021,

ktorým upravil stretávanie otca s maloletým dieťaťom každý párny týždeň v kalendárnom roku od piatka od 17.00 hod. do nedele do 17.00 hod., kedy si ju vyzdvihne v domácnosti matky, kde ju po ukončení styku matke odovzdá (ďalej len „exekučný titul“) z dôvodu, že povinná dlhodobo nedodržiavala súdne rozhodnutie a bráni oprávnenému v styku s maloletou.

22. Podstatou odvolania oprávneného bola námietka, že napriek právoplatnému a vykonateľnému rozhodnutiu sa s maloletou nestretáva, pretože tomu matka bráni, vplyva na maloletú a tá sa otca bojí. Matka ovplyvňuje maloletú proti oprávnenému a bráni aj stretávaniu sa malotej s jej bratmi, ktorá situácia vedie k odcudzeniu a poškodzuje vzťahy v rodine. V súčasnosti si maloletá neuvedomuje, že potrebuje starostlivosť oboch rodičov, pričom za trvania manželstva rodičov nemala negatívny postoj k otcovi a nebála sa ho. Podľa oprávneného je najlepším záujmom malotej, aby mala vybudovaný pekný vzťah s obidvoma rodičmi, bez ohľadu na stav konfliktu medzi nimi.

23. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

24. Podľa § 370 ods. 1 CMP podľa tejto časti sa postupuje pri výkone rozhodnutia, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému.

25. Podľa § 373 CMP na konanie o výkone rozhodnutia sa použijú ustanovenia prvej časti a piateho dielu prvej hlavy druhej časti, ak nie je ustanovené inak.

26. Podľa § 376 ods. 1 CMP, ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia.

27. Podľa § 390 ods. 1 písm. c.) CMP súd aj bez návrhu uznesením konanie o výkon rozhodnutia zastaví, ak výkon rozhodnutia bol súdom vyhlásený za neprípustný, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý rozhodnutie nemožno vykonať.

28. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

29. Podľa Čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkolvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

30. Podľa Čl. 9 ods. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, uznávajú právo dieťaťa oddeleného od jedného alebo oboch rodičov udržiavať pravidelné osobné kontakty s oboma rodičmi, ibaže by to bolo v rozpore so záujmami dieťaťa.

31. Krajský súd upriamuje pozornosť na právny charakter vykonávacieho konania vo veciach maloletých, ktoré je mimosporovým konaním upraveným v štvrtjej časti CMP (§ 370 - § 391) a jeho podrobnosti bližšie upravuje i vyhláška MS SR č. 207/2016 Z.z.. Okrem uvedenej právnej úpravy je nevyhnutné v každom mimosporovom konaní, ktorého účastníkom je i maloleté dieťa, ako tomu je v prejednávanej veci, zohľadniť i vodiaci princíp rodinného práva a mimosporového konania, a to najlepší záujem maloletého dieťaťa vyjadrený v Čl. 5 Zákona o rodine i v Čl. 4 CMP. Inými slovami, objektívnym explicitne stanoveným zákonným kritériom pre rozhodnutie vo veci maloletého je „záujem maloletého dieťaťa“, čo korešponduje s podstatou a účelom základného práva maloletého dieťaťa na rodičovskú výchovu a starostlivosť a tomuto právu zodpovedajúcemu základnému právu obidvoch rodičov na starostlivosť a výchovu o svoje dieťa. Pokiaľ teda ide o záujem maloletého dieťaťa, súd musí tento vyhodnocovať a zdôvodniť s ohľadom na osobitosti konkrétnej prejednávanej veci, a tým i emocionálne (či už pozitívne alebo negatívne) väzby maloletého dieťaťa ku každému z rodičov, a s tým súvisiacu vyspelosť maloletého dieťaťa, ktorú je možné vyhodnotiť predovšetkým s ohľadom na vek, a teda dosiahnutú úroveň vyspelosti osobnosti maloletého dieťaťa, ktoré je účastníkom konania. V zásade možno ustáliť, že najlepší záujem dieťaťa je pojem veľmi pružný, ktorý musí byť skúmaný vždy v konkrétnej situácii individuálne, ktoré zistenia súd prvej inštancie pri rozhodovaní správne zohľadnil a aj uviedol v odseku

20. odôvodnenia napadnutého uznesenia a v rovine právnej aj s poukazom na existujúcu judikatúru ELSP v obdobnej veci a Článok 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z ktorého nevyplýva oprávnenie rodiča na to, aby vyžadoval prijatie takých opatrení, ktoré by poškodzovali zdravie a rozvoj dieťaťa, pričom práve zachovanie priaznivého fyzického a psychického vývoja maloletého dieťaťa je podstatným kritériom, resp. osobitosťou prejednávanej veci, ktorá vplýva na vyhodnotenie záujmu maloletej I. na účel vykonávacieho konania, ktorým je prejednávaná vec.

32. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že výkon rozhodnutia o styku s maloletým dieťaťom podľa § 370 CMP a nasl. predstavuje nútené vymożenie povinnosti uloženej súdnym rozhodnutím. Postup súdu v konaní o výkon rozhodnutia o styku s maloletým dieťaťom je v zásade vždy odlišný, pretože je závislý od konkrétnych okolností prípadu. Taktiež je podstatné to, že realizácia rozhodnutia o styku s maloletým dieťaťom je od určitého veku dieťaťa takmer vždy závislá nielen od vôle rodičov, ale aj maloletého dieťaťa. V týchto prípadoch tak súd len vytvára, prípadne zabezpečuje vhodné predpoklady na realizáciu rozhodnutia, nemá však vo svojej moci dosiahnuť to, aby jeho pôsobenie vždy viedlo k výkonu rozhodnutia.

33. Po preskúmaní napadnutého uznesenia, argumentácie obsiahnutej v odvolaní, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci zistil skutočný stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie aj dostatočne a logicky zdôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v odôvodnení napadnutého uznesenia, ktoré považuje za správne, keď ani s prihliadnutím na odvolaciu argumentáciu oprávneného nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť.

34. K tvrdeniu oprávneného, že je v najlepšom záujme maloletej, aby sa stretávala s otcom, čomu bráni matka tým, že manipuluje maloletú proti otcovi, krajský súd konštatuje, že výsledky vykonaného dokazovania nepreukázali, že by matka úmyselne bránila styku otca s maloletou, teda, že nerealizovanie styku v rozsahu upravenom súdnym rozhodnutím, nie je spôsobené skutočnosťami na strane povinnej. Naopak, bolo preukázané, že maloleté dieťa aktuálne psychicky trpí, jeho zdravotný stav sa po stránke fyzickej aj psychickej zhoršuje, čo bolo potvrdené i tým, že maloleté dieťa v rámci zisťovania jeho názoru pred súdom prvej inštancie neúfichajúco plakalo a nedokázalo odpovedať na položené otázky, a preto ani odvolací súd nevzhliadol dôvodným pokračovanie vo výkone rozhodnutia. Je potrebné súhlasíť s názorom okresného súdu vyjadrenom v odseku 21. odôvodnenia uznesenia, že nútené stretávanie sa maloletej s oprávneným nevytvorí medzi nimi pevné rodinné puto, ako si zrejme predstavuje oprávnený, ale naopak, objektívne na základe vykonaných pozorovaní správania maloletej, nielen na základe výpovede matky, sa tým zhoršuje stav maloletej, vyvíjanie tlaku pôsobí kontraproduktívne a môže zanechať dlhodobé následky na jej zdraví. Vynútený styk otca s maloletou by aj podľa názoru odvolacieho súdu nebol v najlepšom záujme dieťaťa, pretože predstavuje riziko zhoršenia fyzického, či psychického stavu maloletej. Pokiaľ maloletá vo svojom správaní vykazuje výrazné znaky toho, že nie je pripravená na realizáciu styku v rozsahu požadovanom oprávneným podľa súdneho rozhodnutia, tak je primárne potrebné brať na zreteľ to, že záujem oprávneného stretávať sa pravidelne s dcérou je síce dôležitý, avšak prednostne musí byť sledovaný najlepší záujem dieťaťa, ktorý prevažuje nad záujmom oprávneného. Odvolací súd rešpektujúc práve najlepší záujem maloletého dieťaťa považoval za správny postup okresného súdu, ktorý podľa § 390 ods.1 písm. c) CMP vyhlásil výkon rozhodnutia za neprípustný a konanie o výkon rozhodnutia zastavil.

35. Na základe vyššie uvedených, len doplnených záverov, krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa § 387 ods.1 a 2 CSP.

36. Za aplikácie ust. § 391 CMP v spojení s ust. § 52 CMP krajský súd žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred dovolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.